

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 10 квітня 2014 року № 15 (542)

ВІЧНА СЛАВА НЕВІДОМИМ ГЕРОЯМ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

У Києві поховали загиблого під час пожежі в Будинку профспілок активіста Майдану – «Святослава».

Його поховали в Києві на Аскольдовій могилі. Хлопець згорів під час штурму Будинку Профспілок 18 лютого. В останню путь бійця сотні громадскої організації «Білий молот» провели з армійськими почестями. Від Українського Дому домовину, покриту національним знаменом, на лафеті, яку транспортував бронетранспортер доправили до Аскольдової могили, де під військовий салют і Гімн України поклали в могилу.

Загиблого геройською смертю майданівця відспівували у церкві Миколи Чудотворця. Кого проводжали в останню путь точно не відомо. Всю інформацію про загиблого досі збирають по крупицях. За 50 днів родичі так і не знайшлися. Здається, хлопець був сиротою…

Відомо, що покійного звали Святослав. Він перебував у сотні громадської організації «Білий молот». У книзі присяги в «Українському домі» записався під псевдонімом «Боєць Горана». Пізніше дізналися – Горан – це один із сотників. Здається строкову службу проходив у спецназі. Віком був 25–27 років. Кажуть, можливо, з Кременчуга. Був одягнений у синю курточку з червоними вставочками за якими його змогли потім по фото опізнати, що це справді був він.

Скільки саме загинуло людей під час пожежі в Будинку профспілок, досі точно не відомо.

Ігор Дідковський, голова Національної гвардії України:

– Буде започатковано каплицю Національної гвардії на Аскольдовій могилі. Просто людину уважити і десятки героїв, яких ми не знайдемо, про яких уже всі забули. Сподіваємося, і живим буде пам'ять.

Протягнулась безсмертна нитка зв'язку між Героями Крут, похованими тут, на Аскольдовій могилі й Героями Небесної Сотні. Вони віддали життя за Україну. Вічна Слава Героям!

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ПАРТІЙНЕ ЖИТТЯ

Розмова про головне. І наболіле

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів: успішною є лише та країна, громадяни якої не очікують, що держава зробить для них, а самі творять спільне національне майбутнє.

У результаті дискусії члени Головного Проводу ухвалили рішення доручити Президії продовжити консультації з кандидатами в Президенти та найближчим часом остаточно визначитися із підтримкою кандидата у Президенти в першому турі виборів.

Об'єднання зусиль всіх національно-демократичних та націоналістичних сил створить передумови для проведення демократичних, прозорих, без корупційних технологій, обману та фальшування виборчих перегонів.

Крім цього, прийнято рішення дозволити обласним організаціям Конгресу Українських Націоналістів співпрацю у першому турі виборів із штабами національно-демократичних та націоналістичних сил Дмитра Яроша, Василя Куйбіди, Петра Порошенка, Олега Тягнибока та Ольги Богомолець.

Також Провід ухвалив рішення, що Конгрес Українських Націоналістів візьме участь у місцевих виборах, які, відповідно до постанов Верховної Ради України, призначено на 25 травня 2014 року.

Під час засідання обговорено та затверджено План діяльності партії на ІІ-ІІІ квартал 2014 року.

За результатами засідання Проводу прийнято кілька заяв та звернень.

Прес-служба

Продовження теми на 2-й стор.

ОФІЦІЙНО

Київ вимагає від Москви негайно припинити втручання у внутрішні справи України

Міністерство закордонних справ України заявляє, що загострення ситуації в окремих містах сходу і півдня України інспіровано ззовні і викликано підривною діяльністю Російської Федерації.

«До здійснення провокацій залучено угруповання, які керуються російськими спецслужбами. Агресивні дії, які ставлять під загрозу життя і безпеку українських громадян, активізація сепаратистських сил та участь у протиправних діях громадян Росії свідчать про намір здійснити другий етап окупації України», – йдеться в заяві МЗС України.

У ньому наголошується, що диверсійна робота супроводжується масштабною пропагандистською кампанією, яка цинічно перекручує факти, застосовує шантаж і погрози, поширює відверту неправду і має на меті виправдати втручання у внутрішні справи України.

«Ескалація ситуації повинна була привести до кровопролиття та силового протистояння. Цей привід планувалося використовувати для подальшої агресії. Підірвати спокій повинно було і марення про появу «американських спецназівців» для подолання дій бунтівників. Ці спекуляції свідчать про глибоко ураженому спецопераціями способі мислення російської агентури», – сказано в заяві МЗС.

Зовнішньополітичне відомство зазначає, що сьогодні ситуація стабілізована.

МЗС заявляє, що Україна вимагає від Російської Федерації негайно припинити втручання у внутрішні справи України і виконати публічні зобов'язання по деескалації ситуації.

МЗС зазначає, що Україна готова до міжнародного врегулювання та діалогу в тих форматах, які здатні забезпечити практичні результати в чітко визначений часовий перспективі .

«Питання, які належать до суверенного права українського народу здійснювати власну внутрішню і зовнішню політику, не можуть бути предметом переговорів. Застерігаємо російську сторону від нав'язливих спроб вигадати для України свою конституцію. Ці наміри не мають нічого спільного з інтересами наших громадян. Вони відображають план окупації і застою», – сказано в заяві МЗС.

На думку МЗС України, принциповими елементами врегулювання має стати припинення агресивних дій, риторики і підривної діяльності Російської Федерації проти нашої держави, відмова Росії від завойовницьких планів, які складають пряму загрозу для всіх держав – сусідів і міжнародного миру і безпеки, відведення підрозділів збройних сил Росії від українських кордонів і з Автономної Республіки Крим.

«Україна вітає масштабну світову солідарність на захист свого суверенітету, територіальної цілісності і непорушності кордонів. Нашими спільними силами повинна керувати впевненість і тверда готовність повернути Росію в цивілізоване поле відносин, права і співіснування держав», – наголошується в заяві МЗС України.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

МАРТИРОЛОГ НАШИХ ВТРАТ

Увечері, 4 квітня, невідомі викрали журналіста і активного майданівця Василя Сергієнка біля воріт його будинку в Корсунь-Шевченківському і вивезли в невідомому напрямку. Тіло чоловіка знайшли 5 квітня в лісі біля села Виграїв зі слідами тортур, повідомляє сайт ВО «Свобода», членом якої він був. «Убивці нанесли журналістові низку ножових поранень, зокрема в область нирок та серця, шиї, потилиці. Крім того, на тілі Василя Сергієнка помітні сліди катувань: розбита голова, перебиті коліна. Злочинці намагалися сховати тіло у лісі на 130-у кілометрі траси. Яму прикидали сміттям», – повідомляє політсила. Василь Сергієнко ще тиждень тому повідомляв, що йому погрожують. Сусіди кілька разів бачили автомобіль, на якому врешті-решт викрали активіста.

«Василь займав активну життєву позицію. Був головою координаційної ради політичних партій та громадських організацій Корсунщини. Брав активну участь у виборчих кампаніях на боці опозиційних партій, зокрема «Свободи». Активний учасник Євромайдану. Був журналістом районної газети «Надросся», – каже голова Корсунь-Шевченківської районної організації ВО «Свобода» Володимир Зуєнко і додає: «Вбивство Василя носить явно виражені ознаки політичного замовлення». Убивство пов'язують із журналістською діяльністю Василя Сергієнка, зокрема, серією його статей про місцевого бізнесмена і народного депутата Геннадія Бобова, який належав до фракції Партії регіонів у Верховній Раді, але вийшов із неї в лютому.

Сам Бобов звернувся до органів внутрішніх справ, прокуратури і Служби безпеки України з вимогою забезпечити неупереджене і справедливе розслідування цієї справи, повідомляє УНІАН.

Розправи над активними учасниками Євромайдану почастішали. Так, 25 березня приєднався до Небесної Сотні полковник Василь Третецький з Миргорода. Там він створив і очолював штаб національного спротиву, а також Народну Раду Миргородщини. Був непохитним борцем проти корупції. Замах на життя Василя Третецького гопники вчинили серед білого дня. Ще 9 днів і ночей лікарі боролися за його життя. Він відійшов у засвіти...

Виплекані Москвою антиукраїнські сили глибоко пустили своє коріння і тепер, схоже, діють уже в підпіллі, знищуючи найдорожчий скарб нації – її синів. Маємо бути пильними до підступів п'ятої колони. І нещадними до ворогів.

А в ніч на 7 квітня в Криму, в офіцерському гуртожитку селища Новофедорівка російські окупанти двома автоматними пострілами розстріляли українського майора Станіслава Карачевського. Він служив у лавах МВС України і через два дні разом із сім'єю мав вирушити на «материк». Російські слідчі відпустили вбивцю – молодшого сержанта Зайцева. У Росії за вбивство українців не карають, а нагороджують.

...Вчора в лікарні від тяжких ран помер ще один, 105-й, Герой Небесної Сотні. Вічна пам'ять героям...

За матеріалами ЗМІ

ПРОТЕСТ

ТЕАТР, ЩО ПІДТРИМАВ АГРЕСІЮ, ЇДЕ ДО КИЄВА?!

Голові служби безпеки України
В.Наливайченку
Міністру закордонних справ України
А.Дещиці
Міністру культури і мистецтв України
Є.Нищуку

У театральних касах міста Києва продаються квитки на виставу «Біла гвардія», з якою 28–29 квітня 2014 року на сцені Міжнародного центру культури і мистецтв в столиці України збирається виступити Московський художній академічний театр ім. Чехова. Тобто театр, художній керівник якого О.Табаков та один із заявлених в афіші акторів М.Поречєнков підтримали агресію Росії проти України та анексію Криму.

Вулиця, на якій стоїть Міжнародний центр культури і мистецтв, полита кров'ю героїв-майданівців. Невже ви, представники нової влади, допустите, щоб це святе для кожного українського патріота місце сплюжили своєю присутністю відверті вороги нашої державності?

Публічно закликаю вас відмінити ці гастролі, доповісти громадськості, хто персонально був їхнім ініціатором в Україні, оголосити персонами нон-грата всіх громадян РФ, які підтримали агресію, і надалі контролювати ситуацію або подати у відставку.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
Перший віце-президент
Асоціації українських письменників

ОФІЦІЙНО

ЗАЯВА З ПРИВОДУ ПОЛІТИЧНОЇ СИТУАЦІЇ НА ПІВДЕННОМУ СХОДІ УКРАЇНИ

Окупація Росією Криму показала, що Росія спирається в Україні на регіональні криміналізовані адміністративні та корпоративні еліти, яким підпорядковані силові структури. Так, на сьогодні діяльність сепаратистських груп в південно-східних регіонах органами МВС та СБУ, як правило, не переслідується. Проросійські диверсійні групи діють без перешкод. Мало того, з відома керівництва силовими структурами відбувається озброєння воєнізованих проросійських формувань, як, наприклад, «Союз десантників» у Харкові.

Керівництво силових структур перебуває у постійному контакті й узгоджує свої дії з регіональною владою, яку ще вчора звинувачували у замаху на порушення територіальної цілісності країни.

Акції на кшталт 1 квітня у Харкові: «Україна-параша, хочемо в Рашу» проходять під охороною місцевої міліції.

Проросійські політтехнологи легально проводять відкриті тренінги на тему агітації за федералізацію та приєднання до Росії у місцях масового скупчення людей, на вулицях, у транспорті.

У військоматах, як і в міліції, чиновники зухвало заявляють, що вони «за Москву».

Натомість організації національно-патріотичного громадського руху самооборони на місцях представники МВС не схвалюють. Мало того, українські активісти і патріоти, які зголошуються допомагати в організації громадського правопорядку і подають дані про себе в органи влади, наступного ж дня знаходять інформацію про себе на українофобських сайтах на кшталт «Оплот».

І у цей час центральні органи влади, замість спрямувати всі сили, включно із залученням загонів Майдану, на жорстку боротьбу із сепаратистськими рухами на Сході і Півдні, в унісон з російськими інформаційними службами розгортають інформаційне цькування патріотичних українських організацій, того ж «Правого сектору», проводять спецоперації з їхньої дискредитації в очах громадськості.

На тлі розгулу криміналітету, збільшення проросійських банд на Півдні і Сході, фактичного стану війни з Росією і постійної загрози її вторгнення, акції з роззброєння Майдану та Правого сектору, що проводить МВС на чолі з Аваковим, можна кваліфікувати як прояв контрреволюції. Власне, війна Росії з Україною фактично і запустила процес контрреволюції в структури центральної та місцевих влад в Україні.

У зв'язку з цим вимагаємо:

– негайної декриміналізації влади: адміністративних структур центрального та муніципального рівня, міліції та її загонів спецпризначення.

– люстрації нормативної, адміністративної, організаційної, партійної, корпоративної, особистісної та медійної.

– залучення до управління державою людей не за принципом партійних квот, а за критеріями їхньої чесності, відданості національним інтересам, професійних та креативних якостей.

Конгрес Українських Націоналістів

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

РОСІЙСЬКІ НАЦИСТИ ІНСПІРУЮТЬ СЕПАРАТИЗМ НА СХОДІ

Ольга ДМИТРЕНКО

Тероризм, який уже давно став державною політикою Російської Федерації, В.Путін останнім часом активно поширює на Україну. Після анексії Криму Кремль передислоковує своїх диверсантів до українських східних областей. Там вони створюють проплачені «групи підтримки» із асоціальних елементів і маніпулюють їхніми діями під час провокацій, спрямованих на дестабілізацію ситуації, побиття і приниження громадян, нагнітання нетерпимості до української мови, нашої держави та її символів.

«Є інформація від наших хлопців, – повідомляє офіцер ВМС ЗСУ Олексій Мазепа, – які вийшли з Криму, і від тих, які ще там залишаються, про те, що, переглядаючи новини про нинішні події в Донецьку, Харкові, Луганську, вони пізнають знайомі обличчя. Це ті ж люди, які захоплювали українські військові частини на території Криму. Мабуть, частина сепаратистів, так званих туристів Путіна, переміcтилася з Криму в східні області України».

Організовані «туристами Путіна» провокації в Харкові, Луганську та Донецьку, сьомого квітня вже мали всі ознаки тероризму. Так, у Луганську озброєні до зубів сепаратисти, серед яких – колишні десантники і «афганці», в тому числі прибульці з Росії, захопили приміщення СБУ, взяли в заручники 60 осіб, замінували приміщення і, брязкаючи зброєю, проголосили створення якоїсь чергової незалежної республіки, яка, за їхнім, терористів, бажанням, має ще й приєднатися до Російської Федерації.

Звичайно, їх можна було б вважати не сповна розуму – тим більш небезпечними є автомати в їхніх руках. З ними намагалися розмовляти представники місцевої влади. У відповідь лунали погрози розправитися, регіт і дикі вигуки «Ласкаво просимо до пекла».

Вчора з ними зустрічався народний депутат Сергій Тигіпко. Його враження – в Луганському СБУ перебувають «дуже підготовлені люди і багато зброї». Врешті 56 заручників терористи відпустили.

Така ж нечувана подія – захоплення обласного управління СБУ – відбулася і в Донецьку. До цього в місті то проголошували, то скасовували «народну республіку», захоплювали і звільняли ОДА. Трощили, палили, били. Закликали негайно приєднуватися до Росії, що однозначно свідчило про керованість «волевиявлення» її громадянами, – самі донеччани в абсолютній своїй більшості аж ніяк не прагнуть відокремлюватися від України і бігти в Росію. Проте якщо всі ці сепаратистські провокації можна пояснити засиллям російських диверсантів і лояльною до них позицією «господарів» регіону, то захоплення СБУ з вилученням із її арсеналу великої кількості зброї нічим іншим, ніж дворушництвом керівництва Донецької СБУ пояснити не можна. Там що, служать ветерани Першої світової війни чи вчорашні учасники «Зарниці»? Чи теперішні офіцери українських спецслужб уже не проходять не лише тієї «муштри», що їм приписує статут, але й просто ніколи не чули про спецоперації, про захист Вітчизни, врешті, про честь? То на біса, скажіть, нам утримувати ще й такі «служби», які, скоріше всього, вже давно на «підкормці» в держави-агресора? Та перш, ніж витурити з лав СБУ, їм та усім, хто складав присягу, треба витлумачити шляхом конкретних дій, що за зраду Батьківщини на користь іноземної держави карають відповідно до Закону.

У Харкові, приміром, не лише проголошують всякі «республіки», а й проводять акції публічного приниження гідності громадян – українських патріотів. Такі звірячі «акти» притаманні лише російським окупантам: саме так вони зарекомендували себе свого часу в Чечені та Грузії, а за часи правління Януковича підготували в Україні собі подібних виродків. Можна забути навіть катування і каліцтва, але ні простити, ні забути приниження людської гідності людина не зможе ніколи. Тому виродків, які намагалися поставити на коліна харківських патріотів, має чекати кара – якщо не в українських судах, то на українських майданах. До речі, про російську вакханалію в Харкові, про організовані місцевою владою так звані сепаратистські рухи, підготовку диверсій з метою розчленування держави харківські активісти попереджували всі головні «центри» державної влади в Києві. Вони не реагували. Чому? Податися до Харкова, провести антитерористичну операцію – це добре. А що далі? За день неліквідовані проросійські диверсійні групи, добре фінансовані, до речі, легко відновлять вакханалію в місті і знову звітуватимуть своїм покровителям.

Продовження теми на 6-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЛЮСТРАЦІЯ ЗЛОЧИНЦІВ

ВБИВЦІ МАЙДАНУ:

РОСІЙСЬКИЙ СЛІД У РОЗСТРІЛАХ

Майдан розстрілювала «чорна рота Беркуту» – Генпрокуратура та МВС

Майдан розстрілювала так звана «чорна рота» спецпризначенців. «Тітушок» координували керівник медіа-холдингу «Контакт» Віктор Зубрицький, бізнесмен Олексій Чеботарьов та вищі міліцейські чини з команди тодішнього керівника МВС Віталія Захарченка. Дії штурмової групи СБУ, що відповідала за захоплення Будинку профспілок, розглядаються як основна причина його підпалу. А на полігоні української спецслужби у грудні-січні 2014 року перебували десятки співробітників ФСБ, які були забезпечені урядовим зв'язком і до яких на «доповідь» їздив тодішній голова СБУ Олександр Якименко. Такими є результати попереднього розслідування масових вбивств людей у центрі Києва 18–20 лютого, здійсненого Генеральною прокуратурою, МВС та СБУ.

Жовті пов'язки на рукавах, снайперські гвинтівки та автомати Калашникова в руках і безжалісний розстріл беззбройних людей, який назавжди змінить Україну. Хто були ці люди, винні у вбивствах Небесної Сотні? Відповідь: поміж інших – «чорна рота Беркута»

Пятого квітня під час прес-конференції голова СБУ Валентин Наливайченко, в. о. міністра внутрішніх справ Арсен Аваков та в. о. генерального прокурора Олег Махніцький оприлюднили результати попереднього розслідування масових вбивств людей в Україні 18–20 лютого.

Майдан розстрілювала «чорна рота Беркуту» – Генпрокуратура та МВС

Очільники силових відомств заявили, що розстріли учасників Майдану на вулиці Інститутській здійснювала спеціальна рота «Беркута» під командуванням майора міліції Дмитра Садовника.

Її снайпери стріляли з боку Жовтневого палацу, і на їхньому сумлінні смерть щонайменше 17 людей. Загалом же Генеральна прокуратура розслідує умисне вбивство на Майдані під час подій 18–20 лютого 76 осіб.

«З боку від Жовтневого палацу наявна там на позиціях спеціальна рота з жовтими пов'язками на руках та бойовою зброєю, яку їм видали, на неї виявлено дозвільні документи (інше питання – чия це була команда), відкрила вогонь по протестувальниках, зокрема прицільний вогонь», – повідомив Арсен Аваков.

До участі в так званій антитерористичній операції, спрямованій проти Майдану, були залучені штурмова група СБУ, яка відповіла за захоплення Будинку профспілок, та снайпери спеціального підрозділу СБУ «Альфа». Злочинні накази вони отримували від екс-голови СБУ Олександра Якименка, але діяли під прямим керівництвом Віктора Януковича. І йдеться про те, що снайпери спецпідрозділу «Альфа» здійснювали постріли. Валентин Наливайченко наголошує, що всі ланцюги рішень замикаються саме на екс-президентові Януковичу.

«Спланована у вигляді антитерористичної операції фактично організація масових вбивств людей відбулася безпосередньо за прямого керівництва колишнього президента Віктора Януковича», – заявив очільник української спецслужби.

За словами Наливайченка, перший раз представники СБУ вдалися до виконання злочинного наказу о 23-й годині 18 лютого. Тоді штурмова група Служби безпеки була кинута на штурм Будинку профспілок. Бійці діяли з даху й відповідали за сьомий, восьмий та дев'ятий поверхи. Саме штурмова група СБУ могла бути причетною до підпалу Будинку профспілок 18 лютого. Її дії розглядаються сьогодні як основна версія підпалу.

Другий злочинний наказ стосувався залучення снайперів «Альфи» до розстрілів Майдану. Їм була видана автоматична зброя та снайперські гвинтівки. До кожної снайперської групи СБУ входило по сім офіцерів. За словами голови СБУ, снайперські групи розташовувалися за адресами: вулиця Хрещатик 7/11 (там розташоване відділення банку та кав'ярні. – **Ред.**) та вулиця Костельна, 6. Вони далі діяли 20 лютого, виставивши снайперські пости в будівлі Адміністрації Президента.

На уточнюючі запитання про те, що людей розстрілювали не на вулицях Хрещатик та Костельна, а на вулиці Інститутській, Валентин Наливайченко відповів, що наразі встановлена частина місць, в яких перебували снайпери.

Голова СБУ також зауважив, що колишнє керівництво «Альфи» співпрацює зі слідством, а підозрювані екс-снайпери «Альфи» переховуються в Криму.

В Україні діяли представники ФСБ Росії, яким екс-голова СБУ доповідав особисто – Наливайченко

Інша проблема, що вимальовувалася в процесі розслідування, – це встановлені слідством факти присутності на полігоні СБУ в грудні-лютому представників російських спецслужб.

«У нас є ґрунтовні підстави вважати, що саме ці групи, які перебували на одному з полігонів СБУ, брали участь у плануванні та здійснення так званої антитерористичної операції. Для цих груп за особистою командою Якименка не просто було виділено окреме проживання, охорону й усе, що було потрібне для роботи, як вони вважали, але й проведений урядовий зв'язок. Сам Якименко неодноразово приїжджав на доповідь до цих груп. Я не помилився: на доповідь!» – наголосив Валерій Наливайченко.

За його словами, у 20-х числах грудня 2013 року на полігоні СБУ перебували 26 співробітників ФСБ Російської Федерації. У середині січня 2014 року там було шість співробітників спецслужб, громадян Росії. Нинішній очільник СБУ вимагає від Росії дати відповідь, що робили працівники її спецслужб в Україні в зазначений період, розкрити їхні імена та звання.

Крім того, СБУ встановила, що в 20-х числах січня в аеропортах «Гостомель» і «Жуляни» приземлялися транспортні літаки з Росії. «Вони привезли для організації знищення протестувальників 5100 кілограмів вибухівки, спеціальних засобів і додаткової зброї», – повідомив голова СБУ. За його словами, зараз дуже важливо встановити, хто замовляв вантажі.

МВС: «Тітушок» організовували Захарченко, Зубрицький, Чеботарьов, Рогозін, Федько, Жилін

Беззбройних протестувальників та простих громадян 18-20 лютого в центрі Києва вбивали не лише снайпери, але й репресивні банди «тітушок». Арсен Аваков заявив, що слідство встановило твердий зв'язок екс-міністра внутрішніх справ Віталія Захарченка з керівником медіа-холдингу «Контакт» Віктором Зубрицьким. Саме ця особа координувала «тітушок».

Зубрицький координував діяльність «тітушок», починаючи від Автомайдану й закінчуючи тими групами, які діяли в районі Михайлівської площі, Кріпосного провулку та Маріїнського парку в Києві 18-19 лютого. У його функції входила видача грошей за «роботу» та надання прямих вказівок, на кого потрібно «звернути увагу».

Ще одна особа, причетна до злочинів проти учасників Майдану, – бізнесмен Олексій Чеботарьов. За словами Арсена Авакова, саме ця людина координувала «спецпроекти із захисту режиму Януковича».

«Чеботарьов у взаємодії з групою з десяти осіб здійснював регулярне побиття активістів Євромайдану, зокрема викрадення людей. Це стосується випадків Ігоря Луценка та Юрія Вербицького. Загалом таких епізодів ми маємо більше десяти. Це відбувалося у тісній координації зі співробітниками міліції», – наголосив Арсен Аваков. На сьогодні затримані три особи, підозрювані у викраденні та вбивстві Юрія Вербицького. Решта – у розшуку, – зазначив Арсен Аваков.

Крім того, слідством доведено, що координатори «тітушок» узгоджували свої дії з людьми з міліцейськими погонами, з-поміж яких, крім Захарченка, є інші високі чини.

«Це відбувалося в тісній координації, зокрема і зі співробітниками міліції, які тоді працювали в МВС, а нині вже ні. Всі контакти пана Зубрицького – це не наші фантазії. Це обґрунтовані матеріали розслідування, зокрема телефонних контактів, інших контактів, відеоспостереження, яке ми маємо. Пан Зубрицький контактував з Станіславом Миколайовичем Рогозіним, це екс-начальник головного управління по боротьбі з організованою злочинністю МВС України, з Юрієм Федьком, колишнім заступником начальника департаменту Державної служби по боротьбі з економічною злочинністю. У цій схемі звертає на себе увагу також пан Жилін, керівник громадської організації «Оплот», – заявив в. о. міністра внутрішніх справ.

Так, слідство встановило, що вбивця журналіста газети «Вести» В'ячеслава Веремія за півтори години до злочину вийшов з будівлі МВС на вулиці Богомольця, 10 у Києві, де отримав патрони й, імовірно, зброю.

Наразі ідентифіковані особи 20 осіб, які зі зброєю в руках брали участь у нападах на людей у складі загонів «тітушок» 18 лютого.

Силовики наголошують, що слідство триває і багато що зарано оприлюднювати.

ФСБ спочатку заперечувала свою причетність до провокацій проти України, а згодом почала зливати інформацію «порціями». Так, 3 квітня ФСБ РФ заявила, що відповідальний співробітник відомства Сергій Бєсєда дійсно перебував у Києві 20-21 лютого із завданням – разом з СБУ з'ясувати необхідний рівень захисту посольства РФ.

А згодом стали відомі прізвища працівників російських спецслужб, які були в Києві під час розстрілу Майдану.

Після стрілянини на Майдані 20 лютого до Борисполя неофіційно прибула російська делегація з семи осіб, у тому числі і Владислав Сурков, куратор «українського сценарію» в Кремлі. Про це повідомив керівник Центру військово-політичних досліджень і координатор групи «Інформаційний Опір» Дмитро Тимчук, передає УНН. «Зустрічав «високих гостей» в аеропорту генерал-майор СБУ Володимир Валентинович Бік, координатор всіх заходів щодо силового придушення Майдану... За версією наших джерел, ця група була направлена Кремлем до Києва для дії на тоді ще президента України Віктора Януковича, і саме Сурков давав команду на проведення сепаратистського Харківсько-го з'їзду», – написав він у Facebook. Тимчук також оприлюднив прізвища членів делегації Кремля, що прибула до України 20 лютого рейсом 1818 «Шереметьєво-Бориспіль». Це – Сергій Бєсєда, 1954 р.н. генерал-полковник, начальник 5-ї служби оперативної інформації і міжнародних зв'язків. (До складу 5-ї служби входить департамент оперативної інформації, що займається безпосередньо розвідкою проти України); В'ячеслав Козлов 1952 р.н. – співробітник ФСБ. (Входив до оперативної групи ФСБ, яка перебувала в Україні з 26 по 29 січня 2014 року, і проживав не в Посольстві РФ, а на полігоні «Альфи» СБУ в Конча-Заспі); Анатолій Болюх 1956 р.н. – співробітник ФСБ. (Свого часу займався «проривом економічної блокади Придністров'я» шляхом організації контрабандних каналів); Олександр Павлов 1984 р.н.; Дмитро Ревзін 1974 р.н.; Олег Ткачук 1964 р.н.; Владислав Сурков 1964 р.н. – помічник президента РФ В.Путіна (дипломатичний паспорт № 100117746). Ці особи проходили паспортний контроль у звичайному порядку. «Ніхто з Посольства РФ вказаних товаришів не зустрічав», – пише Тимчук. Охорону посольства РФ на той момент було кому організовувати і без генерал-полковника Сергія Бєсєди, оскільки на той момент у Києві перебували: від Прикордонної служби ФСБ РФ – полковник Володимир Усанов, Костянтин Грошев, Сергій Малов, Євгеній Міролов, Андрій Челішев, Сергій Антипін, Віталій Бєлан, Олександр Калітка, Ілля Черв'яков, Олександр Ніколаєв.

Від Служби зовнішньої розвідки РФ – генерал-лейтенант Михайло Арсенійович Іонов, полковник Андрій Сергійович Голубєв, підполковник Сергій Юрійович Мінаєв.

Від Головного розвідувального управління ГШ ЗС РФ – полковник Олександр Анатолійович Наумов, підполковник Олександр Володимирович Самуль, підполковник Кирило Сергійович Колючкін, капітан 2-го рангу Едуард Кирилович Бєлашев, підполковник Павло Володимирович Попов.

Від ФСБ – генерал-майор Геннадій Олександрович Свірідов, полковник Віктор Володимирович Чащин

Як бачимо, «десант» російських спецслужб був у потужно укомплектований кадрами для диверсійної роботи в Україні і, врешті, для здійснення державного заколоту.

М. ПИЖУК

АКЦЕНТИ

ДИВНА ВІЙНА – 2?

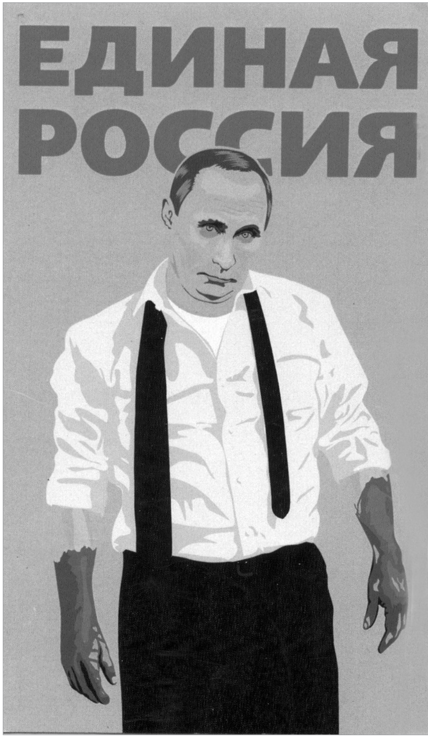
Як відомо, назву Дивна війна (англійською Phoney War, що можна перекласти як удавана або фальшива війна) в історії одержав період від 3 вересня 1939 року по 10 травня 1940 року – тобто час від нападу на Польщу гітлерівської Німеччини, коли країни-гаранти Англія та Франція оголосили останній війну, але по суті не вживали жодних реальних заходів, щоб зупинити агресора, – і до вторгнення військ Третього Райху на території Бельгії, Нідерландів і самої Франції. Між цими двома датами нацисти встигли окупувати Данію та Норвегію, але й це не спонукало європейські демократії вдатися до активних дій. Убезпечена зі Сходу пактом Молотова-Ріббентропа гітлерівська Німеччина безперешкодно нарощувала м'язи і вже 22 червня 1940 року примусила Францію до ганебного перемир'я, хоча на момент нападу на Польщу поступалася сукупним силам союзників. Отака-от справді Дивна війна.

Польща в 1939 році залишилася фактично віч-на-віч із агресором, до того ж через два тижні, 17 вересня, її у спину вдарив Радянський Союз. Але Польща героїчно боронилася, як могла. І попри поразку, дії польського керівництва та польського війська в історичній ретроспективі викликають повагу.

Україна у випадку агресії Росії в Криму до військових дій не вдалася. В кожному разі на військову допомогу країна, яка не опирається загарбникам сама, розраховувати не може. Правильно це чи ні, не мені судити, минуть роки, й історики дадуть оцінку сьогоднішнім подіям. Сподіваюсь, громадська думка в Україні та неупереджений суд зроблять це набагато раніше, об'єктивно оцінивши і дії, і факти бездіяльності не лише попередньої «регіональної», але й нинішньої, по суті «бютівської» влади. Цікаво, як оцінює сьогоднішню ситуацію сама влада, зокрема, в.о. Президента, а відтак Верховний головнокомандувач О.Турчинов. Війна у нас із Росією чи мир? Чи може, за знаменитою формулою Л.Троцького, «ні війни, ні миру»?

Гадаю, точкою відліку кремлівської агресії в Криму треба вважати події не зими – весни 2014 року в Україні, а серпня – вересня 2008 року в Грузії. Тобто агресію Росії проти Грузії, мляву реакцію демократичного світу на анексію Абхазії та Південної Осетії (що, власне, заохотило Путіна до подальших «подвигів») й тодішню поведінку різних політичних сил України. Незайве буде нагадати також, що вже тоді колишній держсекретар США Ричард Холбрук попередив, що наступною після Грузії може бути Україна.

А що ж українські (принаймні географічно) політики? Лідер тогочасної опозиції В.Янукович вимагав у парламенті визнання незалежності Абхазії та Південної Осетії. Блок В.Литвина засудив позицію... Грузії. Прем'єр-міністр Ю.Тимошенко за дивним

Робота Олександра Лясковського-Жигулинського (Чилі)

збігом обставин перебувала за кордоном на лікуванні під час відпустки, яку довго не хотіла переривати, попри війну на Кавказі та стихійне лихо – повінь – в Україні. Фракція ж її імені у Верховній Раді (на той час – більшість парламентської більшості, меншу частину якої складала «Наша Україна») зайняла ту ж саму позицію «ні війни, ні миру».

16 серпня фракція БЮТ оприлюднила заяву, де ключовою була теза про те, що «Парламент України повинен зробити все можливе, щоб наша держава не була втягнута в конфлікт на боці жодної зі сторін». Щось подібне заявила згодом, після повернення на Батьківщину і сама лідерка БЮТ, виступаючи на стадіоні «Авангард» в Луганську з нагоди Дня шахтаря: «Я не дозволю втягнути країну ні в які чужі конфлікти, ні в які чужі протистояння».

Отже, загарбання Росією частини території суверенної Грузії було потрактоване нею як чужий конфлікт. Що ж, немарно кажуть, як гукнеш, так і відгукнеться. Цьогорічна зима переконливо довела, що чужого горя не існує. А тоді, в 2008 році, в розробленому урядом Ю.Тимошенко проекті закону «Про внутрішню і зовнішню політику України на період до 2010 року» необхідність приєднання України до Плану дій щодо членства в НАТО навіть не згадувалася.

Події 2008 року в Грузії стали своєрідним лакмусовим папірцем для українських політиків ще й тому, що фактично різне ставлення до них з боку БЮТ та НУНС було одним із чинників, які призвели до розпаду демократичної коаліції й дали поштовх до переговорів між БЮТ та Партією регіонів про створення так званої широкої коаліції (або по-народному «ширки»). Перспективу «ширки» чи не першим привітав тоді нинішній кандидат у президенти М.Добкін, а тодішній парламентський лідер «Нашої України» В.Кириленко слушно охарактеризував її як прокремлівську більшість.

Варто пам'ятати про це не лише для розуміння генези деяких сьогоднішніх подій, але й на близьку та середню перспективу в контексті наступних президентських виборів та їхніх можливих наслідків.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

ЕНЕРГОБЕЗПЕКА

КРИМСЬКИХ ВИРОБНИКІВ ЕНЕРГІЇ ВІД'ЄДНАЛИ ВІД ЄДИНОЇ МЕРЕЖІ УКРАЇНИ

Наталка ПРУДКА

Оптовий постачальник електроенергії в Україні – ДП «Енергоринок» – з першого квітня зупинив закупівлю електроенергії, що виробляють генеруючі підприємства Криму. Про це на засіданні Ради оптового енергоринку (ОРЕ) повідомив заступник директора з розвитку ДП «Енергоринок» Володимир Євдокімов. Причина: «настання обставин непереборної сили», а простіше кажучи – російська окупація.

Загалом на півострові працює 22 генеруючих підприємства, з яких 15 – приватні сонячні електростанції (власник – Андрій Клюєв). Крім того, там розташовані вітроелектростанції, зокрема, Донузлавська ВЕС, що входить до складу НАЕК «Енергоатом», а також Кримська ТЕЦ та інші. Ці підприємства, за даними міністра енергетики та вугільної галузі Юрія Продана, лише на 10 відсотківзабезпечували потреби кримських споживачів, а решту 90 відсотків завжди ліквідного товару постачали з материка. Починаючи з 1 квітня Крим стовідсотково залежатиме від постачання енергії з України – ці функції, поки що здійснюватимуть українські енергопостачальні компанії «ДТЕК Крименерго» та «Севастопольенерго», тобто, певний час залишаться в силі раніше підписані з ними договори про закупівлю електроенергії з оптового енергоринку України. До речі, в надзвичайно складних умовах ці компанії все ж таки розраховуються за спожиту енергію, хоча є деякі проблеми з «Севастопольенерго». Хоча важко прогнозувати, що так буде й надалі, адже окупанти півострова можуть коли завгодно розпочати націоналізацію цих підприємств.

Цілком логічно постає питання: а чи зможуть вищезгадані виробники, щоб задарма не простоювати, напряму заключати договори зі споживачами Криму? «Так, зможуть, адже це дозволено законом про електроенергію», – відповів кореспонденту «Урядового кур'єра» Володимир Євдокімов. Хоча варто зазначити, що можна лише теоретично, адже вартість однієї кіловатт-години електроенергії від сонячних електростанцій перевищила 5,6 гривні – це в 20 разів дорожче, ніж продають населенню України! До речі, в країнах Європейського Союзу сонячний тариф вдвічі нижчий, ніж в Україні. Причина: корумпованість попередньої влади.

Через надпотужну корупцію режиму Януковича сонячна енергетика в Криму розвивалась досить потужними темпами: на 1 січня 2014 року встановлена потужність цих станцій, що, до речі, працюють за «зеленим» тарифом, зросла до 756,9 МВт. І хоча власник Андрій Клюєв в бігах, але надприбутки продовжували поповнювати його рахунки до 1 квітня 2014 року. А борги за некомпенсовану різницю ляжуть на енергоринок України. А там і без того проблем вистачає, адже рівень розрахунків різко скоротився.

Проблеми з енергопостачанням півострова були завжди. В об'єднаній енергомережі України є «вузькі місця», що ставлять під сумнів надійність енергопостачання цілих регіонів країни. Рівень надійності енергопостачання споживачів АР Крим від джерел об'єднаної енергосистеми України (ОЕУ) вкрай незадовільний. Це обумовлено тим, що високовольтна лінія 220-330 кВ, яка з'єднує Крим з ОЕУ, завантажена до межі проектних можливостей. Магістраль працює на межі допустимих перетоків потужностей, внаслідок чого виведення в ремонт лінії з України до Криму в осінньо-зимовий період неможливий без запровадження графіку відключень споживачів. Що, власне, й сталося в березні – майже три доби Крим відчував великі перебої з постачанням електроенергії з материка – третина території залишалася без світла. Нелегітимний прем'єр Сергій Аксьонов тоді звинувачував українську владу у навмисній диверсії з метою дестабілізації ситуації на півострові.

За роки, що минули з того часу, мало що змінилося в плані розвитку магістральних енергомереж України. Хіба що збудовано додаткові генеруючі потужності сонячних електростанцій. Щодо власної генерації півострова, то вартість виробленої електроенергії там значно зросте, адже її більше не дотуватиме енергоринок України. Міністр Юрій Продан ще 25 березня повідомляв про плани ДП «Енергоринок» зупинити закупівлю, а отже, й оплату електроенергії, що виробляється на кримських потужностях. «Ми зупинимо нарахування тій генерації, що знаходиться в Криму. Чекаємо рішення Верховної Ради про ухвалення Закону про окуповані території. Після ухвалення цього документу діяльність компаній в Криму регулюватиме Кабінет Міністрів. Звичайно, ціна на електроенергію буде значно вищою», – повідомив Ю.Продан.

Повної ясності з енергопостачанням Криму поки що немає. Та й про яку ясність може йти мова, якщо Крим – це окупована Росією територія. За словами Ю.Продана, в ході телефонної розмови з міністром енергетики Росії Олександром Новаком, той відмовився від підписання двостороннього договору з РАО «ЄС Росії» про енергопостачання Криму.

Водночас найближчим часом наш уряд ухвалить постанову про особливості продажу енергоносіїв на тимчасово окупованій території. Створена для цього робоча група працює над документом, намагаючись врахувати всі аспекти енергопостачання Криму.

Динаміка цін продажу електроенергії в Оптовий ринок електроенергії виробниками

Найменування показника	Період поставки	
	з 11.03.2014 по 20.03.2014	Наростаючим підсумком з 01.03.2014
	грн./МВт.г	грн./МВт.г
Середня ціна продажу електроенергії в ОРЕ виробниками	**456.44**	**463.72**
в тому числі:		
ДП "НАЕК "Енергоатом"	231.91	232.24
ГК ТЕС	553.63	592.88
ГЕС, крім ГЕС, що працюють за "зеленим тарифом"	268.71	275.21
Виробники, що працюють за "зеленим тарифом"	2578.49	2316.25
в тому числі:		
ГЕС	*1428.37*	*1428.87*
ВЕС	*1385.5*	*1385.5*
СЕС	*5605.5*	*5594.08*
Виробники е/е з біомаси	*1517.5*	*1517.5*
ТЕЦ та інші	1003.85	1001.03

ШЕВЧЕНКОВА УКРАЇНА

«НЕ У МИНУЛЕ, А В МАЙБУТНЄ ДО ТЕБЕ МИ, ТАРАСЕ, ЙДЕМ»

Ми всі – настільки українці, наскільки в кожному з нас живе Шевченко. Саме так, по-державницьки підійшли до відзначення 200-річного ювілею Великого Кобзаря в Острожці.

Очільники села Олег Пархомей (сільський голова) та Володимир Козлюк (директор НВК) перейнялися підготовкою до свята і організували всіх, хто чим міг послужитися великому торжеству. А це – вихованці та вихователі дитячого садка «Сонечко», учні та вчителі місцевої школи, працівники культури, лікарі, жителі села, спортсмени.

Розпочали підготовку одразу після Новорічних свят. Це була святкова хода, яку назвали «Шлях до Тараса».

І ось уже В. Зінкевич урочисто закликає усіх присутніх в актовому залі школи:

Ой, крута та круча,
Де стоїть Тарас
І до себе кличе,
Кличе, кличе нас.

І пішли до нього вчителі зі свічками як у Храм, вічний Храм Душі, а за ними –їхні учні. Усі пройнялися закличним словом учительки: «Зачерпнімо силу з тисяч непокірних сердець, візьмімо снагу з мільйонів трудолюбивих рук, що зотліли передчасно. Припадімо устами до березневого соку землі – незглибимої любові Великого Тараса – і не здаваймося» (Н. Миколайчук «Осяяння», Т.ІІ, ст.18).

«Єднаймося!» – такий лейтмотив шкільного свята. У голосі Анатолія Паламаренка – непроминуща сила Тарасового поклику до братерства: «Обніміться ж, брати мої, молю Вас, благаю!» Цю силу передав на сцені одинадцятикласник Іван Погольський, аматор «Театру слова». Він так захопив усіх читанням поеми «І мертвим, і живим», що зал буквально заціпенів від враження: Шевченко тут, він говорить про нас, наше сьогодення. Не поступився Івану в майстерності читання семикласник Влад Лук'янець. А випускниця Катя Німтур переконала глядачів:

«Єднаймося, свідомі українці,
У кого ще не скисла в жилах кров,
З великих міст і до малих провінцій
Забудеться незгода й нелюбов!»

Таки насправді: «Ні! Не в минуле, а в майбутнє, до тебе ми, Тарасе, йдем!»

Зворушливою до сліз була сцена про дитяче і доросле кохання Тараса у виконанні Іллі Шостака, а також Івана та Каті. «А я так мало, не багато просив у Бога: тільки хату». Любов до Оксани залишилась на все Тарасове життя, хоч дороги їхні розійшлися і вже не сходились ніколи. Єдиною і коханою дружиною Шевченка була його безталанна Україна, як він стверджував сам.

А з якою гордістю виходили на сцену переможці конкурсу читців, який був проведений напередодні. В конкурсі взяли участь всі школярі – від першокласника до випускника. В національних строях, з Кобзаревим словом у серці й на устах, вони були такі вродливі!

Цікаво й повчально те, що Тарас Шевченко у свій ювілей завітав не лише до класів, у кожному з яких шанували Тарасове слово, а й також до осель острожчан. Так, родина Смоліїв показала учням сценку «Тарасове дитинство». Окрасою свята був виступ і гра на бандурі учениці шостого класу Лізи Шапран «Наша дума, наша пісня не вмре, не загине».

По-особливому зазвучав на святі «Заповіт» великого Тараса. Його співали, читали англійською та французькою мовами. У ньому син України заповів себе не лише українцям, а й усім чесним людям землі. Покласти квітку до погруддя Т. Шевченка, а також у вінок слави Співця та художника прагнув кожен працівник школи. Учитель Євген Борисович Поліщук зробив це своєрідно, підготувавши англійською та українською мовами проект «З Шевченком». У цьому проекті не лише данина поваги до великого сина України, а ще й пломінь душі та вчительського серця.

Окремої сторінки потребувала б розповідь про Шевченкове свято у молодших школярів. Приємною родзинкою стала участь батьків, матерів та бабусь у постановках різноманітних сцен з дитинства Тараса. Вдячні родинам Возняків, Губішів, Абрамчуків, Говоровській Наталі за активну участь.

Ніна МИКОЛАЙЧУК (у центрі)

Директор закладу наголосив, що свято триває. Адже увесь 2014 – Шевченків рік. Він закликав пізнавати, читати, шанувати великого Пророка.

Цікавими стали години спілкування «Шевченко і Рівненщина», започатковані місцевими бібліотеками, а також книжкові виставки-перегляди «Велич Тарасового слова». А в дитячому садочку «Сонечко» у всіх групах пройшли тематичні заняття «Наш Кобзар». Привертає увагу виставка малюнків «І буде син, і буде мати». Цікаво, що виконували їх діти разом із своїми батьками. Не обійшли своєю увагою великий ювілей і місцеві спортсмени. Другого березня відбулася першість Острожецької сільської ради з шахів та шашок. Учасниками турніру стали двадцятеро жителів сільської ради різних вікових категорій. Переможцями із шахів стали: Василь Левковець (студент), Михайло Бохін (безробітний), Олександр Давидюк (пенсіонер). Шашки – Микола Новосад (вчитель), Анатолій Тулуша (пенсіонер), Юрій Котяй (кочегар).

І вже професійно, на високому рівні, гостював великий художник, поет і людина Тарас Григорович Шевченко в сільському будинку культури. У передпокої (фойє) – його погруддя (скульптор Іван Мулярчук) в оздобленні вишиванок, художніх полотен та інших виробів місцевих умільців, якими рясніє Острожецький край.

На сцені малий Тарас (Влад Лук'янець). Він – пастушок біля отари овець, скривджений мачухою, навіть не хоче повертатися додому, ночує в степу, без вечері. Його товариш (Роман Яковчук) пророкує йому велике майбутнє. А старий козак (Юрій Острожчук), котрий явився йому уві сні, начитує рядки про запорожців та гетьманів і переконує, що буде в українців «Євангеліє від Тараса».

Ведуча (Лариса Мельник) побудувала сценарій так, що без зайвих подробиць, але дуже чітко й доступно, вкраплювала факти з життя Тараса Шевченка в хід заходу. Глядачі в переповненому залі були приємно вражені активністю та виконавською майстерністю сільської молоді.

Схвильовано і хвилююче прочитав поезію «Розрита могила» та виконав роль молодого Шевченка аматор сцени Василь Кудрявцев. Дуже тонко і реалістично проведено лінію особистого життя художника і поета, який, як було сказано, закохувався часто, як і кожен поет. Але знайти чи зустріти подружню пару йому так і не довелося. На сцені були і дочка князя Рєпніна – Варвара (Ірина Власюк), актриса Катерина Піунова (Софія Смолій) та кріпачка Ликера Полусмакова (Надія Погольська) –жінки, які були Музами Шевченка поета і художника. Реалістично виглядала літературна композиція із життя закоханого Тараса у виконанні Василя Кудрявцева та Андрія Єфімчука. Характерно, що всі сцени доповнювало мистецьке виконання пісень на слова Шевченка та народні: «Закувала зозуленька», «Така її доля», «По діброві вітер виє».

Треба відзначити, що великої поважності до всього, про що йшлося на святі, надав виступ сільського хору під керуванням Жанни Горошко. В класичному виконанні прозвучали «Гімн України», «Реве та стогне», «Заповіт», «Боже великий, єдиний».

Окремої уваги заслуговує акторська майстерність Катерини Пархомей. Композиція «Чума» заслуговує вже не обласної, а столичної сцени.

Музичний супровід усього свята вів директор будинку культури Олександр Мельник, запис на відео і фото – Віктор Дейнека.

Побожно схилили голови усі учасники й присутні на святі в молитві перед Небесною сотнею. І полинула сльозою серця пісня, народжена Майданом, у виконанні Ірини Білоус «А я живий, матусенько, живий!». Гаслом Майдану стало Шевченкове: «Борітеся! Поборете! Вам Бог помагає». Після чого дуже переконливо прозвучало соло Каті Німтур «Не спи, моя рідна земля!»

З вітальним словом звернулися до односельчан депутат обласної ради Алла Черній та сільський голова Олег Пархомей.

Справжнім сценічним дивом були зі смаком виготовлені костюми виконавців: малого і дорослого Тараса, його друзів, княжних і панянок. За це сільський голова сердечно дякував місцевим підприємцям, які завжди і у всьому підтримують місцеву владу.

Отак Тарасове мудре чоло, його пророче слово згуртувало, підняло на добрі справи усіх, хто не байдужий, і показало, що останніх в Острожці немає. З прадавніх давен у цьому селі, ще за перших паростків «Просвіти», звучало Кобзареве слово. Його потужна сила пробивала і обминала застороги та заборони, розбивала кайдани утисків, розвіювала темряву невігластва та духовного спустошення нації, піднімала до самовідданості, тримала у вірі та надії.

Вірячи у невичерпну талановитість людей свого краю, як співавтор усіх Шевченківських проектів у минулому та майбутньому, залишаю за собою право ствердити:

«Настане той час і година,
Коли, на таланти рясна
Шевченкова буде Вкраїна
І в березні прийде весна».

Поетеса Ніна МИКОЛАЙЧУК

На світлинах: під час Шевченківських свят

ДИВЕРСІЯ

ЗНАЙОМТЕСЬ, «БЕРКУТ» У ЦИВІЛЬНОМУ

Ольга РІЗНИЧЕНКО

30.01.2014 Губернатор Харківщини Михайло Добкін та депутати обласної ради від фракції Партії регіонів прийшли на пленарне засідання в чорних футболках з написом «Беркут».

24.02 2014 Обидвоє таксистів розповідали, що возили беркутівців переді мною.

...один казав: «Я більше нічого не вмію, тільки бити і стріляти». (о. Микола Мишовський, Київ)

6.04.2014 Нас тягнули по коридору ганьби, плювали в нас, били по головах, і не тільки колоради, міліціонер сильно вдарив мене ногою під ребра: «Єто тєбє за «Беркут» (Василь Рябко, лідер музичної групи «Папа Карло», Харків)

7.04.2014. З ОДА вийшли в дим п'яні колоради і кричали: «Росія, Беркут!», «Пропонували назвати центральну вулицю Харкова «Героїв «Беркуту». Ці херої харківського «Беркуту» дійсно із бойовою зброєю стояли в охороні терористів, які захопили Харківську облдержадміністрацію.

Більшість «Беркуту», міліції, СБУ, інших силових структур Харкова зрадили присягу на вірність Україні і підтримують Росію, яка прагне окупувати Південь і Схід за кримським зразком.

А тепер власне текст.

4.04.2014. 16.00. Ніколи не бачила такого скупчення людей кримінальної зовнішності. Розповім, як було.

З 22 лютого, як поїхала до Харкова, це вперше до столиці повернулася. Заходжу на Майдан з боку ЦУМу – а назустріч хлопці біжать у камуфляжах. Обличчя стривожені, з рукавів трубки металеві стирчать. Біля КМДА шикуються. Сотник дає команду і всі бігом до барикади. У перший ряд стали зі щитами, і як на Грушевського – б'ють по них палицями. «Чому алярм?», – питаю. «А ви вперед подивіться…»

І дійсно, метрів за двісті чоловіків багато зібралося. Весь Хрещатик по периметру зайняли. Підходжу – схожі на тітушок чи братків мужики від двадцяти до п'ятдесяти років, коротко стрижені, переважно у чорних куртках. Між ними – журналістка з мікрофоном бере в одного з них інтерв'ю. Той дістає з пакета пляшки, говорить, що цими коктейлями Молотова кидали «відморозки з Майдану». Сорок їхніх товаришів загинуло, деякі заживо згоріли. Хто в полон на Майдан потрапляв – ставили на коліна і підпалювали. Говорить, що «були беззахисні перед озброєними до зубів бандерівцями».

Так я стала свідком підготовки російським каналом, здається, РТР, чергового сюжету із «жертвами нацистського режиму в Києві». «І какая же мотивация оставатися вам в єтой страшной стране?» – з придихом питає російська журналістка «жертву». «Мы пришли сюда поддержать товарища, который ни в чем не виноват. Его незаконно содержат в СИЗО. На лицо политическая расправа. Но мы добьемся справедливости. Мы заставим себя услышать!», – з пафосом закінчив «жертва нацистов», котрий на прохання російського телебачення навіть назвалася: капітан Олександр Бутенко. А от якого підрозділу – не сказав. Можливо таки «Ягуару», бо у Печерському суді в цей самий момент розглядали справу тієї самої «ні в чому неповинної жертви», над яким «знущався» козак Михайло Гаврилюк з відео, яке облетіло весь білий світ.

Вже на подвір'ї суду почула коментар іншого беркутівця на ім'я Руслан українським каналом. Він розповідав про те, що у «Беркута» взагалі не було бойової зброї, що до них вільно проходили на Інститутську люди, і вони тиснули один одному руки, що «Беркут» поза політикою, а їхня робота – бути в гарній спортивній формі. Підсудного ж треба відпустити, бо і з козаком Гаврилюком вони помирились, і жінка «жертви нацизму» на шостому місяці, і батько в «жертви» не ходячий, і взагалі він гарний батько, добрий чоловік і єдиний годувальник великої і дружної родини. А ще, подумала я, начальники освенцимів і майданеків дуже любили своїх песиків, слухали класику і дивилися на досконалу форму тюльпанів і хризантем.

Цікава і повчальна відповідь була на питання: «Куди пішли працювати бійці «Беркуту» після його розформування?» – «Усі бійці залишилися служити в інших підрозділах МВС». Можливо, назвуться тепер «Півниками» або «Черепашками». Власне, чи не все одно – «барабани судьби чи судьба барабанщика?»… Головне, не виключено, що прийдеться нам, Майдану, з ними знову зустрічатися. Може, знову на Грушевського чи на Інститутській…

Беркутівець Руслан розповідає, що у «Беркута» не було бойових патронів

Самооборонівцям повідомили, що поблизу збирається багато тітушок

Тітушки виявилися беркутівцями

Беркутівці біля Печерського суду

ПАРАДОКС

Є ЗУСТРІЧНА ПРОПОЗИЦІЯ,

або Як підтримати Росію

Людмила КОХАНЕЦЬ

Кремль готовий вибачити бунтівну Україну, якщо вона не пручатиметься міцним «братерським обіймам» і відмовить усім своїм західним «покровителям». Для цього в сусідній столиці навіть створено «Групу підтримки України», яка, згідно з заявою МЗС РФ, впритул займеться врегулюванням «кризи», що виникла в нас, звичайно, не з вини агресивних «братів», а суто з нашої недооцінки рятівних для всіх слов'ян ідей «руского міра». На сайті їхнього зовнішньополітичного відомства оприлюднено завдання для української сторони, неухильне виконання яких заспокоїть наших не в міру «миролюбних» «стратегічних партнерів».

Отже, МЗС Росії пропонує нам перетворити Україну на федеративну державу, закріпити її військово-політичний нейтралітет, надати російській мові статусу другої державної та визнати результати «вільного волевиявлення кримського народу» під час референдуму. У своїй турботі кремлівські дипломати перевершили навіть нашу землячку Валентину Матвієнко: аби українські законодавці не переймалися зайвою роботою, вони докладно розписали для них поетапний план дій. По-перше, без зволікання скликати конституційні збори для підготовки нової федеративної конституції. По-друге, винести його на всенародний референдум. По-третє, провести загальнонаціональні вибори вищих органів державної влади з одночасним проведенням виборів органів законодавчої і виконавчої влади в кожному суб'єкті федерації…

Завдання, як кажуть на поки що не на другій державній, але зрозумілій для українців у всіх ще, слава Богу, не суб'єктах, «нєхилиє», та мета вартує зусиль: «Встановлений на основі сукупності викладених вище цілей і принципів державний лад України, її суверенітет, територіальна цілісність і нейтральний військово-політичний статус гарантується Росією, Євросоюзом і США». – твердо, втім, як завжди, пообіцяли в Москві…

На щастя, ми пам'ятаємо, що Росія вже давала нам обіцянки у 1994 році, коли гарантувала безпеку в обмін на відмову від ядерного статусу. Як спрацювали ці «гарантії», ми переконалися 1 березня, коли наша «безпека» потрапила під приціл ракет, вертольотів, танків, кораблів і зелених прибульців з «марсіанського» суб'єкту однієї «дружньої» нам федерації. Ще легше буде їм «сторожувати» територіальну цілісність пошматованої на удільні князівства держави. Тим паче, на вимогу Москви, нейтральну з військово-політичного боку. На жаль, ми вже заплатили за свою позаблоковість неймовірно високу ціну – «спасибі» нашим колишнім лідерам нації…

«Заява МЗС РФ схожа на ультиматум, – негайно відреагували на «законодавчі ініціативи» відомства Лаврова в українському Міністерстві закордонних справ. – Позиція, яка там викладена, є абсолютно неприйнятною для української сторони». Київ виходить з того, що будь-які переговори з Росією за міжнародного посередництва мають проходити виключно на основі поваги територіальної цілісності України і невтручання у її внутрішні справи. Іншими словами, Росія з її «групою підтримки» повинна не нашою конституційною реформою собі голову перегрівати, а «негайно припинити агресію і провокації на території України, негайно вивести свої війська в місця їх постійної дислокації».

Не вшанували «оригінальність» російського примусу до виходу з кризи і у Верховній Раді України. Путін, звичайно, може уявляти себе володарем світу, вишукуючи кандидатів на захист навіть серед «російськоніміх» пінгвінів і морських котиків (з ким не буває під час загострення маніакальних синдромів), але у нашому законодавчому органі рішуче заперечили проти прагнення МЗС Росії перебрати на себе повноваження парламенту України.

Втім, на думку автора цих рядків, російська сторона запропонувала Києву не тільки ультиматум, а й підказала кілька ідей. Нам також треба створити зустрічну «групу підтримки» для виходу з кризи, у яку загнав РФ її президент. Чому б нашим «добрим» сусідам не повернутися до того унітарного устрою, у якому перебувала Московія до її загарбницьких походів, і не зосередитися на розв'язанні внутрішніх проблем у межах кількох «іскониих» губерній? Це значно легше зробити, ніж у масштабах від прусського Кенінсберга до японських Курил. Ми також вимагаємо, щоб сусіди запровадили в себе як другу державну китайську мову. Адже кмітливі співвітчизники з роботящими ручками вже дійшли до Уральського хребта, і треба також поважати їх право на підтримку центральної влади. Нагадуємо і про ще одну березневу подію в російській історії: 12 березня 1992 року парламент Чечні ухвалив Конституцію і оголосив Чеченську Республіку незалежною державою. Вимагаємо визнати цей статус, підтверджений волевиявленням чеченського народу, і покаятися за вбивство президента Ічкерії Джохара Дудаєва. Також попереджаємо про підтримку всіх потенційних волевиявлень, які відбудуться на окраїнах поки що вцілілої імперії. «Наведення конституційного ладу» апріорі засуджуємо як акт агресії проти суверенних держав.

Є і кадрова пропозиція. Оскільки в кулуарах поінформовані джерела стверджують, що пан Путін просуває на прем'єрське крісло в Україні свого кума Віктора Медведчука, ми також готові заради процвітання «братньої» нам, як виявилося, аж до рівня Каїна країни пожертвувати лідером «Правого сектора». Повірте, Дмитро Ярош буде чудовим керівником російського уряду. А якщо підперти його консультантами зі «Свободи», міць Росії зцементована на віки.

ПОГЛЯД

НЕДОІМПЕРІЯ ЗЛА

Юрій АНДРУХОВИЧ

Derждумівські гопники не тільки блефують. У них для ПАРЄ справді є певний до пори прихований козир – людські життя. Днями Росію можуть покарати в Парламентській Асамблеї Ради Європи. Зрозуміло за що – за безсоромно бандитський напад на Україну. Нам, українцям, реакції західної спільноти здаються, звичайно, дещо млявими. Ми очікували і продовжуємо очікувати більшого. Але, застосовані на повну потужність і в усій сукупності та різноманітності, каральні заходи Заходу (даруйте мимовільну гру слів) неодмінно спрацюють. Це не справа одного дня і головне, що процеси запущено.

У грудні 1979 року СРСР вторгся в Афганістан, а в грудні 1991-го вже перестав існувати. Між цими двома фактами зв'язок, мов кишка – найпряміший: другий неминуче виліз із першого. А те, що у проміжку між ними збігло «цілих» дванадцять років, – з перспективи історії нікчемно короткий період. Можна сказати, що крах СРСР був блискавичним ефектом афганської авантюри. До того ж на сьогодні з причин суто технологічних хід історії прискорився в рази. Те, на що у другій половині ХХ сторіччя пішло цілих дванадцять, нині може здійснитися й років за три – чотири. Так от, найближчим часом ПАРЄ збирається чи то призупинити членство Росії, чи то – м'якший варіант, але підступніший – позбавити російську делегацію права голосу. В будь-якому разі це буде ще один з незліченних кроків, сума яких покликана створити агресорові нестерпні труднощі в усіх сферах і на всіх напрямках його безцеремонного існування.

Чим відповідає агресор? У нього нині запаморочення від успіхів і його відповідь, як і слід очікувати, по-пацанському жорстка. ПАРЄ збирається їх виключати? Тим гірше для ПАРЄ. У такому випадку слід зіграти на випередження і вийти з неї самим та з власної волі, щоб, як стверджує певний держдумівець, «нашим супротивникам не було за що голосувати». Інший же додаткове цю асиметричну ідею констатацією того, що часи змінилися. Це в далекі і кляті 90-ті Росію, мовляв, цікавила всіляка там євроінтеграція. Сьогодні ж Росія так помогутнішала, що стала «самостійним центром світового розвитку» і чхати хотіла на якусь там співпрацю з європейськими структурами. Усе це, звичайно, передусім гопницьке блефування.

Залежність росіян від Європи та відповідно її структур є насправді значно вищою, ніж вони демонструють своєю щохвилинною готовністю палити мости. От уже й Кісєльов, Дмітрій, обурено завив про розправу над свободою слова в його окремо взятій особі. А ще ж недавно прогулювався вільним Амстердамом, з усіх сил долаючи внутрішню огиду до всього цього «призахідного тління» з його повіями й геями. Й от раптово така неприємність, що ніякого Амстердама вже може більше й не бути. Принаймні для окремо взятого Дмітрія Кісєльова. Й не тільки Амстердама, а й Парижа, Нью-Йорка, Барселони чи Монте-Карло також. Неприємність із тих, які пережити, звісно, можна, але надолужити вже нічим не вдасться: Європа, яку вони втратили. Тому держдумівські гопники не тільки блефують. У них для ПАРЄ справді є певний до пори прихований козир – людські життя. Йдеться про мораторій на смертну кару, на який Росія свого часу погодилася піти задля отримання членства в ПАРЄ. Тепер можна і про заручників нагадати: забираєте в нас членство – скасовуємо мораторій, починаємо з новою силою розстрілювати, вішати, четвертувати, колесувати чи як там уже собі забажаємо. І це вже не блеф, а цілком свідомий, не без присмаку садистської насолоди, реальний тиск на один з найболючіших європейських мозолів. Уявити собі лише всі оті тисячі або й десятки тисяч російських в'язнів, які отримавши свого часу «вишку» в найгуманніших на світі судах, опинилися до кінця днів своїх підвішеними до мораторію!

Уявити собі, як цей мораторій нині скасовується, а смертні вироки – тисячі, коли не десятки тисяч – починають знову виконуватися! Росіянам хіба вперше жертвувати своїми людьми – засудженими й незасудженими, зеками й солдатами, дітьми й жінками? Тут не в одного європейського парламентаря здадуть нерви. Ще б пак – на кону чи не найбільша з європейських цінностей: недоторканність людського життя через абсолютну відмову від смертної кари. На всьому євроазійському просторі (Європа плюс країни колишнього СРСР), від Атлантичного океану й до Тихого, дотепер залишався єдиний маленький клаптик Білорусі, де смертну кару продовжували виконувати. З додаванням до нього Росії це вже буде не клаптик, а суттєво й потворно більша частина континенту, катастрофа ідеї. Тож уявивши собі цю «оновлену географію», європейці в ПАРЄ, напевно, жахнуться. Можливо, будуть ще й упрохувати Росію, щоб нікуди з ПАРЄ не виходила, щоб не грюкала дверима й не ображалася. Все ще можна залагодити. Терориста все ще намагаються вмовляти і переконувати. У тому, що він кожної миті готовий полоснути ножем горлянку загарбаної жертви, сумніватися не доводиться. Він так робив уже не раз.

ПИЛЬНУЙ!

СБУ затримала російську шпигунку

Співробітники СБУ затримали громадянку Російської Федерації, яка виконувала завдання спецслужб для дестабілізації ситуації у південних областях України.

Затримана жінка – Марія Коледа, 1991 р.н., прибула в Херсон 4 квітня. За її словами, це вже дев'ята її подорож в Україну. Протягом 5–6 квітня жінка провела низку зустрічей із лідерами та активістами проросійських рухів у Херсоні, а також відвідала окремі районні центри області для моніторингу ситуації на місцях.

7 квітня ця особа брала безпосередню участь у сутичках під Миколаївською ОДА, під час яких застосовувала вогнепальну зброю, внаслідок чого, за її словами, поранила трьох осіб. Після цих подій вона, переховуючись, повернулась у Херсонську область. Оперативниками встановили, що 8 квітня Коледа доповіла своєму кураторові в РФ про наявність у «активістів» саморобних вибухових пристроїв у «необмеженій кількості» та досягнуту домовленість щодо отримання ними стрілецької зброї. Вона також звітувала про підготовку двох диверсійних груп (7 осіб з м. Херсон та 6 осіб з м. Нова Каховка) для направлення у м. Донецьк для участі у масових заворушеннях.

Коледа отримала також вказівку з'ясувати стан озброєння співробітників ДПСУ на кордоні АРК з материковою частиною України та можливість потрапляння з Криму, легально або в обхід встановлених пунктів пропуску, осіб, яким СБУ заборонила в'їзд в Україну.

Під час затримання у росіянки вилучено травматичний пістолет, переобладнаний під стрільбу бойовими патронами та методичні рекомендації для підготовки диверсійних груп. Наразі здійснюються відповідні оперативно-слідчі дії.

УНІАН

ЗНАТИ ПРАВДУ

ПОМІЧНИКИ ГІТЛЕРА В КРИМУ: ВЧОРА І СЬОГОДНІ

Про що не хочуть згадувати росіяни і що ховалося в архівах

З недавнього часу, завдяки блискучому послідовникові А.Гітлера – президенту Росії В.Путіну, громадяни України, які вважають своєю Батьківщиною саме Україну (а не Росію чи СРСР) автоматично стали «бандерівцями» і «неонацистами».

З якою метою з 2000-х років усіх патріотів України, а також простих українців, яким чужий «російський світ» наші так звані «брати» таврують штампами «бандерівці», «пособники фашистів» і т.п.? Чому товариш Путін так ненавидить людей, які боролися за незалежність своєї країни проти всіх: німців, червоноармійців, радянських партизан? Напевно, тому, що в планах цього нациста немає місця незалежній Україні, як його не було і в планах Гітлера.

Сьогодні ми пропонуємо підняти завісу та пролити світло на ряд фактів, про які «Путін і К°» не люблять згадувати, воліючи робити вигляд, що не було в історії Росії зради мільйонів росіян під час Другої Світової війни. Що не було в надрах великої історії великої Росії декількох мільйонів чоловік. Ніби вони просто потонули в нескінченних сторінках часу.

...Російські ЗМІ люблять шуміти з приводу «пособництва бандерівців фашистам», приховуючи масштабний колабораціонізм у Криму, в тому числі і в Севастополі, в період їх німецько-румунської окупації. І сьогодні цей відтинок часу все ще є таємницею таємниць.

Але не все було так просто. Якщо в західних регіонах України на захист свого народу від нацистських агресорів стала УПА, то в південно-східних регіонах і в Криму з цим було складніше – навпаки, на допомогу окупантам гнобити рідний народ стали легіони колабораціоністів. Вже з середини літа 1942 вони ходили під тими ж прапорами, під якими зараз ходить російська громада, носили ту ж форму, що носять нинішні кримські російські козачки.

І всі вони говорили, між іншим, російською мовою. Абсолютна більшість німецьких пособників – формувань Російської визвольної армії (РОА) на території Криму і України в основному були створені з російськомовних колабораціоністів.

І якщо українські батальйони «Роланд» і «Нахтігаль» є улюбленою темою російських ЗМІ, то пора розповісти і про доморощених кримських козачків, нащадки яких сьогодні найнялися на службу до Москви в ролі «борців з фашизмом», а насправді борються виключно з Українським державою. Навіть у день святкування Великої Перемоги над нацизмом 9 травня вони, під прапорами РОА, люблять пройтися вулицями Севастополя і продемонструвати, що «в місті російської слави» немає межі цинізму.

Архіви і статистика, та й документальні дослідження багатьох російських авторів, набиті сухими красномовними фактами.

Так, Крим поставив лише 11-ій німецькій армії Манштейна 45000 (!) багнетів, які брали участь і в штурмі Севастополя.

У 17-й армії Вермахту було сформовано дев'ять окремих російських рот.

Кримські «добровольці», на відміну від УПА, яка захищала власні землі, брали участь і в блокаді Ленінграда. Кримських татар, між іншим, у «Вермахт» не брали, тому тут за тези про «кримськотатарських зрадників» не сховатися.

Сучасні кримські «борці з фашизмом» щось не кваплються розповісти кримчанам, як і з кого в Сімферополі в лютому 1942 року формувався 5-й Сімферопольський козачий ескадрон Козачого кавалерійського полку «Фон Юнгшульца» і 1-я Андріївська сотня під Сімферополем.

Також з росіян гітлерівці сформували на півострові чотири рускі козачі батальйони, які стали основою Руської козачої охоронної дивізії «Фон Шуленбург». Ця дивізія була остаточно знищена саме в боях з УПА в 1944 році.

У лютому 1942 року в Сімферополі штабом 11 – ї армії Вермахту був сформований 5-й Сімферопольський козачий рейтарський ескадрон, на базі якого було створено Козачий рейтарський полк під командуванням підполковника фон Шульце 1 – ї танкової армії. 1943 року цей полк, як один з кращих в боротьбі з Червоною армією і партизанами, був включений до складу 1-ї Козачої кавалерійської дивізії військ СС, а згодом розрісся і був перетворений в 15-й Козачий корпус військ СС.

Слід зазначити, що Гітлер включив Крим в Рейхскомісаріат «Україна». Тому саме 15-й Козачий корпус СС, сформований у Криму, а не дивізія СС «Галичина», став першим в Україні колабораціоністським з'єднанням, повністю включеним у війська СС.

Корпус – не дивізія, а все ж таки набагато більше. Тому Львову з його дивізією «Галичина» і двома батальйонами, що не клялися на вірність фюреру і Рейху і в більшості перейшли в УПА, ой як далеко до кримських козачків.

Крім наведених вище фактів, з жителів Криму були сформовані три Русских маршових батальйони Вермахту, 560-й і 994-й польові батальйони РОА.

Крім Козачого корпусу, спочатку в Севастополі, а потім і в Сімферополі були доукомплектовані штаб, управління і два батальйони 1-ї гренадерської дивізії СС «Росія» та розпочато формування 2-ї дивізії.

З жителів і військовополонених у Севастополі була сформована 381-а Севастопольська навчально-польова дивізія Вермахту.

Берегову оборону від Севастополя до Феодосії в 1942–1944 роках забезпечувала команда «Крінгсмаріне Чорного моря», в якій офіцерами були німці, а солдатами – виключно росіяни, набрані з місцевих жителів і військовополонених. І хоча ці «крінгсмаринці» при підході Червоної армії розстріляли своїх офіцерів і пішли до партизанів – все ж два роки вони вірно служили окупантам.

Окремо слід сказати про кримські поліцейські батальйони – так звані «ХіВі» («Добровільні помічники» – нацистів, звичайно). У Севастополі такий батальйон був сформований з 450 місцевих жителів і охороняв морський порт, а в Криму такі ж «помічники» блокували радянських партизан у гірських лісових масивах.

Якщо зіставити кількість колабораціоністів Криму і Західної України в їх відношенні до кількості місцевого населення 1941 року, то виходять цікаві результати. У західних областях України кількість колабораціоністів, що перейшли на службу до окупантів (навіть включаючи до загального списку українську дивізію «Галичина» і батальйони «Роланд» і «Нахтігаль») становить близько 2,5 відсотків загальної кількості жителів регіону. У Криму – майже 12% відсотків.

Сьогодні в Криму знову діють пособники нового Гітлера – з Москви. Тільки тепер вони борються не проти радянської, а проти української влади. І заодно проти українських громадян, які навіть не вміють толком розмовляти українською мовою.

А щоб таких «націонал-зрадників» не було на «исконно русской земле», козачки і ФСБ-шники їм по-російськи «делікатно» радять покинути свій будинок і свою Батьківщину. Тому що в Росії немає місця Україні. У спотвореній уяві московського фюрера існує лише Малоросія – «дрібне історичне непорозуміння».

Секція «Дельта» групи «ІС».
За основу взяті дослідження
Мирослава Мамчака

 РЕЗОНАНС

У Японії заговорили про референдум на Курилах і нагадали Росії про українців Далекого Сходу

Коїке називає «дивною історичною іронією» той факт, що на спірних територіях живе безліч етнічних українців. «Якщо б референдум про незалежність відбувся на острові Ітуруп, де близько 60% жителів мають коріння в Україні, Путін визнав би результат так само легко, як у Криму?» – запитує політік. Екс-міністр оборони Японії Юріко Коїке розцінила дії Москви в Криму як «бандитські» і припустила, що Росія повертається до «безрозсудних імперських амбіцій». Тепер Токіо слід вважати «брехливими» обіцянки президента РФ Владіміра Путіна з приводу переговорів щодо Курил, вважає вона, передає Цензор.НЕТ з посиланням на zn.ua.

В Японії українська молодь підтримує Євромайдан

Більшість японців вважає, що дії Росії з Україною були визначені експансіоністським геном, який спочатку міститься в політичній ДНК Росії, а не особистою позицією Путіна і характером української кризи, пише Коїке в Project – syndiate. Японію дана ситуація турбує як єдину в G7 країну, що має територіальний спір з Росією.

Острови Ітуруп, Кунашир, Шикотан і Хабомаї опинилися під контролем СРСР після Другої світової війни, нагадує вона. «І, як скрізь в Росії, їх жителі були бідняками, що страждали від некомпетентного і корумпованого уряду, будь то комуністи чи сьогоднішні капіталісти», – стверджує екс-міністр.

Коїке називає «дивною історичною іронією» той факт, що на спірних територіях живе безліч етнічних українців. «Якщо б референдум про незалежність відбувся на острові Ітуруп, де близько 60 % жителів мають коріння в Україні, Путін визнав би результат так само легко, як у Криму?» – запитує політік.

Юріко Коїке нагадала, що після приходу до влади в 2012 році прем'єра Сіндзо Абе, уряд Японії намагався налагодити стосунки з Путіним в надії на серйозні переговори по північних територіях. «Але тепер, коли Путін зробив свої плани імперської реставрації кристально ясними, ці надії виявилися мертвонародженими», – вважає екс-міністр оборони.

Наслідки переходу Криму під російську юрисдикцію мають важливе значення для відносин між азіатськими державами, особливо показовою, на думку Коїке, є реакція Китаю. «Кожна країна в Азії повинна зробити тільки один висновок з мовчазного схвалення Китаєм захоплення Путіним кримської землі: Китай теж вважає, що сильний завжди правий, і може так само діяти на спірних територіях, будь то в Південно-Китайському морі або індійських Гімалаях», – йдеться в статті.

Японія, за словами екс-міністра оборони, має намір працювати з партнерами в G7, щоб «безрозсудні амбіції Путіна не поставили під загрозу інші частини України». Поки, нагадує вона, в Токіо прийнято рішення надати Києву 1,5 млрд доларів економічної допомоги.

Тим часом, зазначає екс-міністр, Росія повертається до «стагнації пізньої радянської епохи», а Путін бере на озброєння девіз Леоніда Брежнєва «триматися за те, що маємо». Це, на думку Коїке, означає, що слова Путіна про угоду з Японією по Курильських островів так само брехливі, як і його запевнення, що росіяни в Криму знаходилися в небезпеці і потребують захисту російських військ.

Януковичі платять сепаратистам «під проводом» Єфремова по $500

За організацію заворушень, зокрема, за напади на СБУ у Луганську сепаратистам платили по 500 доларів, а фінансує ці заворушення з Москви сім'я Віктора Януковича.

Про це в ефірі Еспресо.TV заявив колишній народний депутат від Партії регіонів Володимир Ландік. «За напади на СБУ видають по 500 доларів», – повідомив депутат. Він також зазначив, що жителі Луганщини не підтримують екстремістські прояви і ніхто не рветься до Росії. «Ці (сепаратистські. – **Ред.**) прояви вони не пітримують. У нас екстремізм погано сприймається», – наголосив він.

Крім того, Ландік повідомив, що у місцевої міліції, зокрема, у начальника відділу зв'язків з громадськістю ГУ МВС України в Луганській області Тетяни Погукай, є повна база «тітушок», яких винаймали та направляли до Києва еще під час Майдану, а також сьогодні долучають до сепаратистських акцій. «Це «жовта качка», яка має базу всіх «тітушок», – сказав депутат. – Вся база у цієї Погукай. Вона відправляє їх зараз на Луганськ, ну а фінансує ясно хто».

За словами Ландіка, сепаратистські заворушення у Луганську фінансує з Москви сім'я Віктора Януковича. «Гроші передає з Москви сім'я Януковича», – повідомив Ландік.

Він також заявив, що за луганськими сепаратистами стоїть нинішній голова ПР Олександр Єфремов. «(Стоять) ті, хто завжди тут були – банда Партії регіонів на чолі з Олександром Єфремовим. А кому воно потрібно, як не йому і його команді», – сказав регіонал. Він повідомив, що сепаратисти захопили будівлю СБУ у Луганську, тому що СБУ «копало під Єфремова».

Також Ландік розповів, що депутат Луганської обради віл Партії регіонів Родіон Мірошник, який є людиною голови ПР Олександра Єфремова, веде підривну діяльність на місцевому державному телеканалі. За його словами, Мірошник має тісні родинні зв'язки з Єфремовим та є його заступником в ПР по ідеологічній роботі. Ландік зазначив, що наразі Мірошник та його дружина керують телеканалом. До того ж Мірошник веде власну авторську програму.

«Він веде свою авторську програму, яка вдень і вночі розповідає нам про федералізацію, про другу російську мову, – повідомив екс-депутат. – На державному телеканалі нам усіляку гидоту підсовують, причому антиконституційну». Зазначимо, Мірошник веде на телеканалі «ЛОТ» программу «Телеформат з Родіоном Мірошником».

За матеріалами ЗМІ

 ГОЛОС КРОВІ

Девід Духовни зрозумів, що він – не росіянин, а українець

«Я виріс, думаючи, що я росіянин, тільки для того, щоб нещодавно виявити: увесь цей час я був українцем. Ніколи не пізно змінитися». Цей запис, який днями зробив у своєму «Твіттері» відомий голлівудський актор Девід Духовни, спричинив широкий резонанс. Російські ЗМІ вправляються в сарказмі, українські інтернет-користувачі тішаться, що ще одна знаменитість всесвітнього масштабу фактично висловила підтримку Україні в нинішній непростій ситуації. А західні оглядачі констатують: вибір між тим, що тобі ближче – Україна (демократичні ідеали) чи Росія (тоталітаризм і диктатура) із генетичного або «симпатійного» перетворюється на світоглядний.

Девід Духовни народився в сім'ї лютеранки, що виїхала до США з Шотландії, та вихідця з родини єврейських емігрантів. Тато Девіда, Амрам Дуковни, народився вже в Брукліні, але його батьки свого часу емігрували з України. Під час служби в армії літеру «h» у своєму прізвищі Амрам замінив на «c», бо набридло, що командири постійно його викривлюють. Річ у тім, що польською мовою прізвище Duchovny читається через «х», а от англійською це звучить як Дучовни. Коли Девід виріс, то повернувся до автентичного написання з поваги до предків, а його брат залишився Дуковни. Остання літера в прізвищі, яке колись звучало як Духовний, випала значно раніше, ще при еміграції діда.

Свого діда Моше, який 1918 року виїхав до США з Києва, Девід по суті не знав — той помер, коли хлопчик був зовсім маленьким. Але актор завжди дуже цікавився своїм походженням, вивчив іврит і навіть трохи намагався вчити російську. При цьому Духовни був переконаний, що дідусь — росіянин, а бабуся — полька, оскільки українські міста, з яких вони емігрували, були під Росією та Польщею.

Розібравшись зі своїм походженням, 53-річний Девід знову зосередився на кар'єрі. Цього року вийде сьомий, останній сезон телесеріалу «Каліфорнікейшн», у якому він грає головну роль, але без роботи Духовни не залишився. Актор уже підписав контракт на зйомки в телевізійному трилері «Водолій», у якому розповідатиметься про розслідування злочинів банди Чарльза Менсона в 1960-ті роки, коли її звірства ще не прогриміли на всю Америку.

Гаврило СТЕПАНЯК
«УМ», ч. 51

 НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
З виду випустили…	Випустили з уваги…
Приятельські відносини…	Приятельські стосунки…
Казначейський білет…	Білет державної скарбниці…
Неживий погляд...	Застиглий погляд...
Необхідна умова…	Неодмінна умова…
Терпелива людина…	Терпляча людина…
Чистої води обман…	Чистісінька брехня…
Виставляти претензії…	Висувати претензії…
Конференція відбудеться в три години…	Конференція розпочнеться о третій годині…
Відкинути вимогу…	Відхилити вимогу…
Підбивати результати поїздки…	Аналізувати результати поїздки…
Подарили самі кращі квіти…	Подарували найкращі квіти…
Малоприспособлений...	Малопристосований…
Недрімлюче око…	Недремне око…
Підростаюче покоління…	Памолодь (молоде покоління)…
Без надобності…	Без потреби…
Безпосередньо бере участь…	Бере безпосередню участь у…
Зруйнувати до основи…	Зруйнувати дощенту…
Надоїсти, як гірка редька…	У печінках сидіти (набриднути, обриднути), гірше від печеної редьки…
Пожити у своє задоволення…	Порозкошувати (пожити собі на втіху)…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9